

SZÜCS IMRE

MICSODA VILÁG . . .

(Nádor Tamás után, szabadon)

Micsoda világ, mikor kifordul az ajtó?

Micsoda világ, mikor az ajtón

örökre kifordulnak az apák,

és frontra mennek, zöld álarcban,

bokorra álcázva rohamoznak . . .

Micsoda világ, mikor csuromvizesen, csuromhavasán,

csuromvéresen röpülnek-kúsznak.

Micsoda világ, mikor anyák hallják:

ropog az ég, hallják: nyúszít az ég,

mikor a gyermekek üvöltve kérdik:

mi az a láng ott, ki az a füst ott?

Micsoda világ, mikor az anyák kéken hörögnek,

kéken hánynak, kéken köpik a hullát,

s megpernyülve, megöszülve azt motyogják:

az a láng ott, az a füst ott,

az a te apád.

Micsoda világ, mikor az apák nem ültetik

térdükre a fiukat s csendes szóval, gyönyörűséggel

nem mondják el nekik:

hoztam valamit, nézd, fiam,

fiúfiam, hoztam egy követ, igazkövet,

drágakövet, vagyis egy csillagot.

Micsoda világ, mikor rongyos fehér szárnyakkal

a gyermekláncfű ejtőernyősei is

a szirt köcsipkéire zuhannak,

s örökkiziglen ott maradnak

a véges-végtelenben,

a halálra dermedt

nappal-éjszakában.

Micsoda világ?

Micsoda dadogó, örvényzártaságú,

kőbe égett, kőbe feketedett

rémület?

Micsoda világ,

mikor az ember előtti, ember utáni csendben

már senki sem hallja

a fűsuhogást, a jajt, az ó-t,

a meghibbant érzéseinkkel

föl nem foghatót . . .

EGYSZERŰ

Hogy éltek Z-ben? — kérditek,

mindig egyformán,

mindig ugyanazt.

Legyen hát

a válasz is ilyen:

a fű az iszapban is ragyogni,

a fecske a sárból is

építkezni akar.

HAJDANI ISKOLÁM, HAJDANI TANÍTÓIM

Ahol most nektek bábosok játszanak
ott térdepeltünk mi egykor a sarokban
vézna karunkon hasábjá magasodott
gondosan föltornyosítva
s felettünk Óbori Ignác tanító
suhogtatta a sárga nád pálcát
amellyel olykor-olykor a fejünkre
s a körmünkre is lecsapott
mivel hirtelen haragú volt
és nagy ember
hogy mekkora azt időnként épp
a színpadon láthattuk
mikor a szegény törékeny és
nekünk tündérszép
meséket olvasó
Piroska tanítónőnket
úgy kapta fel a mosóteknő mellől
mintha pillangót tartana
mintha rezgő szárnyú
pillangót tartana...
Ahol nektek bábosok játszanak
ott fújtuk mi kántálva az egyszeregyet
s ott jegyeztük meg Ignác tanítónk
most is fülünkbe csengő szavát:
„Zsinóriráskor vonaltól vonalig kell
vezetni a betűket
ha azt akarjátok hogy másoknak is
szép és olvasható legyen
amit rákarcoltok
a palatáblára.”

AKI ÉL

Aki él, az másokat temet,
túlélni a halált nem lehet,
tavasz és nyár után a virág is lehajtja fejét,
rozsadásodó szirma jelzi az ős végítéletét,
vigasztalhat persze, hogy sok növény évelő,
ám esztendőekkel mégis a romlás lép elő,
sorsod lehet szép, borzalmas, buja,
rád csukódik a sírkert kapuja,
mert aki él, az másokat temet,
rokont, barátot, szülőt, gyermeket,
fényes égből is lehull a szárnyaló madár,
hisz az életnél erősebb törvény a halál,
földbe kerülünk mindnyájan, akár a mag
és csontjaink ki már sohasem hajtanak.

MUNKÁS

*Kéreg-tenyerén a világ
Kéreg-tenyerén a világ
összezsugorodik
nélküünk
velünk meg kitágul*

g h
é a

z a

y a
g
h o
a

v a
d l
i k
b é
a

n e
k i
f e
s z
ü l

KÖLTŐK ÉS DINOSAURUSOK

*Naponta szaporodnak a költők
és hivatlanul dalolni kezdenek
mint a fákon rügyező madarak
ideje már komolyan venni őket
hátha kétezer év után sikerülni fog
egybeteregni az elvadult csillagokat
és megmenteni az oly távoli jövőnek
az emberszabású
dinosaurusokat.*

EGY KÉRDÉS ÉS EGY VÁLASZ

*„Megszoktatok már?”
„A jeges magány nem fagyalt,
nem olvad el az ember
nyelve alatt.”*